Mizah

Hürriyeti Ebediye yolunda:

Kenan köyüne yâreli dönmüş geliyordu
Pişinde bir avaze-i şan yükseliyordu...

Tevfik Fikret

Tehlike yok!

Annesi, kızına, hâlâ bir koca bulamadığı için çıkışıyordu.

— Bana bak, kızım! dedi. Aklını başına topla, kendine bir koca bulmaya bak! Şaka değil, yirmi yedi yaşındasın. Uç sene sonra ne olacaksın, biliyor musun?

Kızı omuz siltki:

— Biliyorum ama, anneciğim, dedi. Sen merak etme. Ben o zaman da yirmi ikide kalmayı bilirim...

Mütehassısa havale

Çocuk, sokakta bir arkadaşile kavga etmişti. Evde annesi onu sorguya çekti:

— Arkadaşınla niçin kavga ettin, söyle bakayım?

— Bana küfür etti de ondan, anneciğim!

— Küfür mü etti? Ne dedi?

— A! Çok fena bir lâkırdı söyledi. Söyliyemem, utanırım. Ama, sen bildiğin küfürleri birer birer söyle, arkadaşımın kullandığı söze gelince parmağımı kaldırırım...

Ihtar

Hanım, yeni aldığı hizmetçiye tenbih geçiyordu:

— Aklında olsun, Fatma. Akşam toplantılarında misafirlerime hizmet ederken sakın mücevher takma, emi?

Fatma memnun olmuştu. Sırıtarak:

— Eksik olmayın, hanımefendi, dedi. Çalınacak kadar öyle pek kıymetli mücevherim falan yok ama, kulağımı büktüğünüz iyi oldu...

FIKRALAR

Lâzım olur...

Hacı ağa yeni bir köşk yaptırmıştı. Arkadaşına anlatırken:

— Görme, birader, diyordu. Oyle muhteşem ki, saray gibi bir yer. Düşün bir kere: İçinde üç tane yüzme havuzu var.

Arkadaşı hayretle sordu:

— Uç tane mi? Bir tane kâfi değil mi?

Hacı ağa cevap verdi:

— Tabiî değil! Birinde sıcah su var, birinde soğuh su. Uçüncüsünde de hiç su yoh.

Arkadaşı şaşırmıştı:

— Bu üçüncüsüne ne lüzum var?

Dedi. Hacı ağa ona güldü:

— Neden olacah a yol! Bana misafirliğe gelen hemşerilerim arasında yüzme bilmiyenler de var!

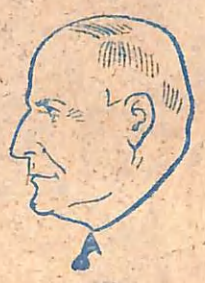

Çaresiz

Dahliye Mütehassısı Ali Mazhar Pamire, bir tavsiye mektubile hasta ve gayet geveze bir kadın göndermişlerdi. Doktor onun lâflarını dinlemiş, dinlemiş, hastayı muayeneye başlarken:

— Lûtfen dilinizi çıkarır mısınız, hanımefendi? demişti.

Hanımefendi dilini çıkardı, doktor baktı, sona muayenesine başka sahalarda da devam etti. Nihayet gitti, masasına oturdu, reçeteyi yazmaya başladı.

Kadın bekledi, bekledi, sonra ağzını kapadı. Daha doğrusu, açtı:

— Demindenberi dilim dışarıda duruyorum, doktor bey, diye çıktıştı. Unuttunuz galiba?

Ali Mazhar Pamir sakin bir tavırla cevap verdi:

— Hayır, hanımefendi, unutmadım. Reçeteyi sükûnet içinde yazmak istiyordum da ondan.

Münasebetsiz

«Yeni Sabah» gazetesi sahibi Cemalettin Saraçoğlunun da bulunduğu bir mecliste bir kaç kişi karılarının, can sıkan, münasebetsiz ve mânasız âdetlerinden bahsediyorlardı. Hepsi sayıp döküldü. Nihayet biri:

— Benim karı dedi, son zamanlara kadar melek gibiydi ama, şimdi bir âdet çıkardı: Geceleri saat üçe kadar uyumuyor.

Dinliyenler hep bir ağızdan:

— Neden? diye sordular.

Cemalettin Saraçoğlu söze karıştı:

— Neden olacak! dedi. Münasebetsizliğinden. Mutlaka kocasını bekliyordur!

Işkilli...

Genç âşık, son baharımtırak günlerden birinde, sevgilisini koluna takmış, kırlara açılmıştı. Bir ağacın altına oturdukları zaman, delikanlının şairliği feveran etti, inşada başladı:

— Ey Tanrım... İşte karşında iki ruh, fakat bir tek düşünce var...

Demesile yüzüne bir tokat inmesi bir oldu.

Kız, ateş püskürüyor:

— Vay alçak vay! diyordu. Benim düşüncesiz olduğumu yüzüme karşı söylemeye utanmıyor musun ha?

Diploma

Ressam ve karikatürist arkadaşımız Münif Fehim, bir dostile beraber Istiklâl caddesinden ilerliyordu. Kendisinin pek iyi tanıdığı orta yaşlı bir adamın bir çocuk arabasını sürüdüğünü ve arabanın içinde de dört beş aylık bir çocuk bulunduğunu gördüler.

Münif Fehimin dostu arabayı süren zata:

— Maşallah! diye seslendi. Torun sahibi oldun ha?

Hoşsohbet bir zat olan büyük baba:

— Evet, dedi. Oyle oldum.

Münif Fehimin dostu:

— Allah bağışlasın! dedi. Adı ne?

Hoşsohbet büyük baba, çocuğun ismini söyledi:

— Diploma..

Dost, şaşırmıştı:

— Diploma mı? Bu ne biçim isim böyle?

Işin aslını bilen Münif Fehim söze karıştı:

— Asri isimlerden, dedi. Kızı mektebi bitirmek üzere iken anne oldu da...

SALON

Her nüshası kapışılan bu harikulâde nefis mecmua, her ayın birinci ve onbeşinci günleri çıkar.

Türkiyenin en meşhur imzalarını bir arada görmek isterseniz SALON'u muhakkak alınız.

SAYI : 85 — Cilt : 4 Fiatı 25 Kuruştur 20 ŞUBAT 1948

Mizah

Sahibi: RAMİZ GÖKÇE
ABONE :
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta kutusu : 255
İdarehanesi : İstanbul, Babıâli Caddesi,
Vilâyet Konağı yanı, No. 10
Telefon: 20715

• CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK, TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI •

Ziftlenmek

Eski devrin kalantorlarından biri, bir kayık yaptırmak istemiş ve kâhyasını çağırmış:

— Bana, demiş. Şöyle üç çifte, görenlerin gözlerini kamaştıracak bir kayık ısmarla!

Kâhya, yerle bir temennayı basmış:

— Başüstüne beyefendi hazretleri!

demiş ve icap edenlerle görüşmek üzere yola çıkmış..

O tarihten sonra kâhya, ikide bir, beyefendi hazretlerinin karşısında biter, ellerini uğuşturur:

— Efendimiz, dermiş. Kayık için biraz para..

— Ne parası?

— Zift parası efendimiz!

Tabii adamcağız, keseyi açar sarı liracıkları sayarmış.

Bu hal, bir, iki, üç devam etmiş ve yapılacak masraf için istenilen paraların nereye sarfedileceği sorulunca, hep ayni cevap alınmış.

Bir defasında adam dayanamamış :

— Ama, demiş. Bu zift parası da pek çok oldu. Bununla ne ziftleniyor?.

Zeki ve hoşsohbet bir adam olduğu anlaşılan kâhya:

— Min gayri haddin, diyor. Bendeniz ziftleniyorum, kayığı yapan ziftleniyor, kayıkçıbaşınız ziftleniyor, çıraklar ziftleniyor, bunlardan artanlarla da inşallah kayık ziftlenecek!

Gemi satın almak için Amerikaya bir heyet gitti: Tabii harcırah aldı.

Görülen lüzum üzerine bu gemi mübayaası için ikinci bir heyet gönderildi: O da tabii harcirah aldı.

Bu sefer: «İki heyetin arasında ihtilâf çıktı!» dendi ve Denizyolları Umum Müdürünün başkanlığında bir üçüncü heyet yola çıkarıldı ve tabii onlar da şanlarına lâyık harcirahlarını aldılar.

Yukarıdaki kayık hikâyesinde olduğu gibi, galiba bu harcirah furyasından sonra elde para kalırsa, Amerikadaki gemi veya gemileri satın almak kabil olacak!

MİZAHÇI

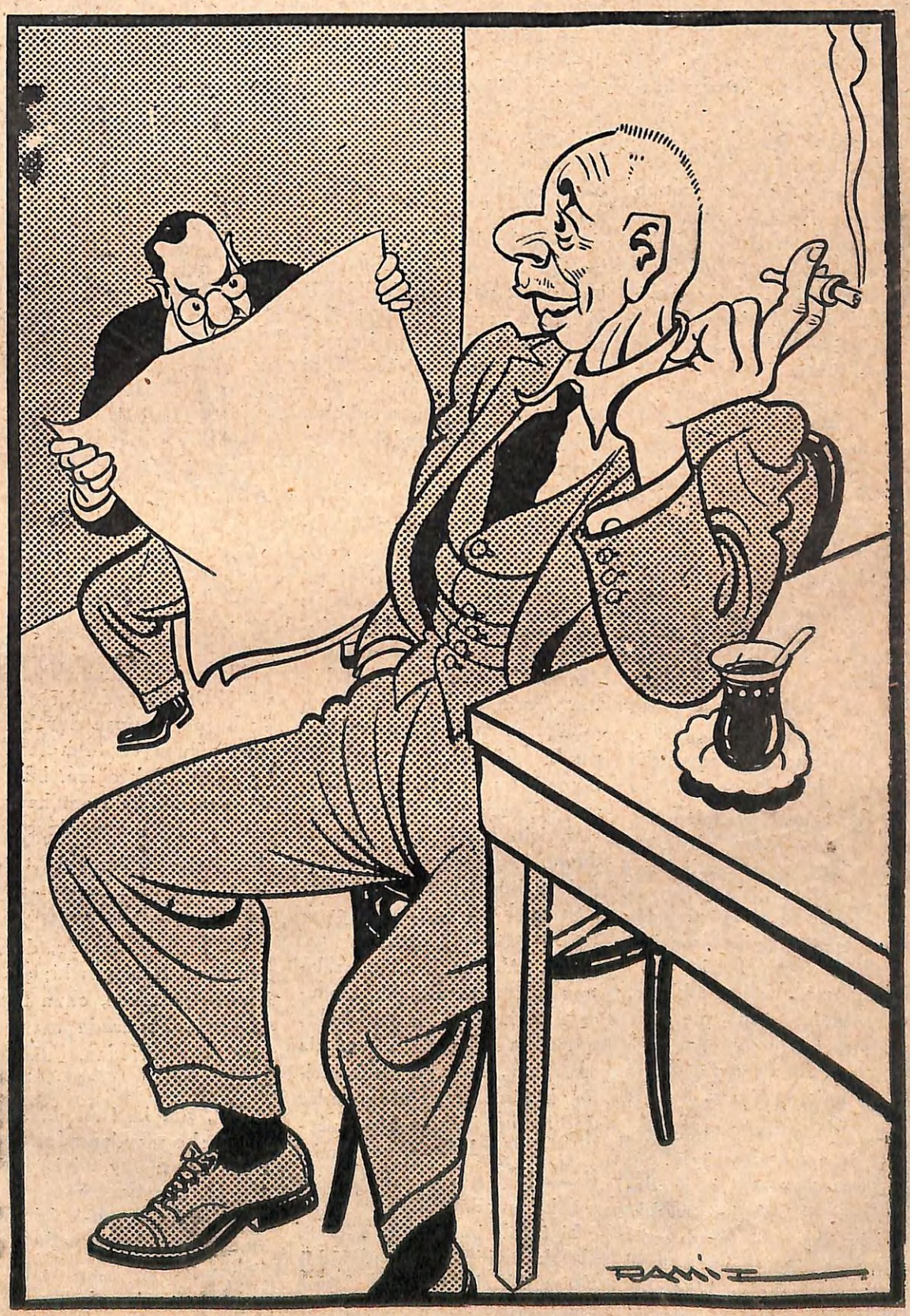

— Bazı zenginlerin paraları ecnebi bankalarda yatıyormuş.
— Ahlâk meselesi, gayrimeşru her şey yabancı yatakta yatabilir!

TABANCA

Yazan: Ertuğrul Şevket

Bir arkadaşım davet etmişti: O akşam, beni Şehir Lokantasında bekliyecek beraberce yemek yiyecektik.

Epiyden beri çıktığım yoktu:

— Şöyle otobüsten Galatasarayda ineyim de, yürüye yürüye, etrafıma bakına bakına Taksime kadar uzanayım. demiştim.

Keşki inemez olaydım.! bütün gecem azap, iztirap, korku, heyecan içinde geçti..

Müteharrik bir duvarı andıran kalabalığın içinde yerimi almış, ben de onun temposuna uymuş, aheste beste ilerliyordum. Birden kalabalığın yarıldığını gördüm, karşımda eski bir mektep arkadaşım bitti. Nefes nefeseydi, telâş içindeydi. Bir anda pardesümün cebine bir şey bıraktı ve kulağıma fısıldadı:

— Polisin elinden kurtuldum, dedi. Cebine bıraktığım tabancayı sakla!

Ben şaşırmıştım. Bir şey söylememe meydan bırakmadan tekrar kalabalığa karıştı ve gözlerden, gözlerimden nihan oldu.

Çare yoktu. Başa gelen çekilecekti. Ben de yürümeğe başladım ve tabancayı daha emin bir yerde bulundurmak maksadiyle kimseye göstermeden pantolonumun arka cebine yerleştirdim.

Şehir Lokantası lebalep doluydu. Milyonluk şehrin en üst tabakası, en şöhretli kimseleri bir anda göze çarpıyordu. Arkadaşım gündüzden bir masa kapattığı için ters yüzü geri dönmek tehlikesi yoktu. Garsona rakı ısmarladık, o, masamıza bir sürü meze de bıraktı ve sordu:

— Başka emriniz?

Arkadaşım da, ısrar ediyor:

— Allah rızası için, diyordu. Bir arzun varsa söyle!

Bizim miras yediyi buradaki garsonlar, çok iyi tanıdıkları için kuş sütü bile getirmişlerdi. Fakat, rakının nasıl içileceğini her halde bilmiyorlardı ki, şöyle bir soğan salatası yapmamışlardı. Oyle ya, buraya gelen kibar zevat, hiç rakı içer mi? Belki, arkadaşım bile bu akşam hatırım için bu pespaye tabakanın içkisine masasında yer verdi. Nitekim, kendisine viski-soda geldi. Garsona:

— Bir salata!

dedim. Arkadaşım, bu arzumun garson tarafından daha iyi anlaşılmasını temin maksadiyle:

— Alaturka!

demek mecburiyetini hissetti. Ust üste, bir bida, bida parlattım. Garson henüz görünürlerde yoktu. Fakat şu: «Alaturka!» sözü âdeta ciğerime işlemiş, izzeti nefsimi yaralamıştı.

Alaturka ha! Vay, mendebur vay! Ulan sen babanı, o, bedestanî, yağlıkçı Hacı Nuriyi aklına getirsene! Hani abanî sarığı vardı. hani boyuna keşkek ve aşure pişirtir, hani yere koyduğunuz sininin üzerindeki tek tabağa, ana-baba, çoluk çocuk hep birden dalardınız.

Alaturka ha?!

Bir sihirbazın büyüsü tutmuş gibi, birden aklıma, pantolonumun arka cebindeki tabanca geldi; onu çekmek, şu çıktığı kabuğu beğenmiyen, onu hor, hakir kören densizin üzerine boşaltmak arzusu bütün vücudümü kapladı; kaşım, gözüm oynuyor, parmaklarımda garip bir titreme hissediyor, bu nereden geldiği meçhul arzuya kurban gitmemek için cebri nefs ediyordum.

Hay kör şeytan! Şu tabancayı nasıl etti de, benim cebime yerleşdirtdi?

Ya, tâbirine kızdığım salatayı görseniz.. Billâhi, tabancayı benim elimden zorla alır, garsonun şakağına bizzat siz sıkardınız. Tabağın bir köşesine, bütünlemesine domatesler doğranmış, üzerine biraz zeytin yağı gezdirilmiş, getirilmiş.

— Neyse, Paristeki terzim esir kampından dönmüş, bana eski ölçülerimi nazarı dikkate alarak İngiliz kumaşından bir elbise dikmiş, ve bir sürpriz olarak adresime göndermiş!

Ses, yabancı değildi. Başımı çevirdim: Aaa!! Bizim komşunun oğlu.

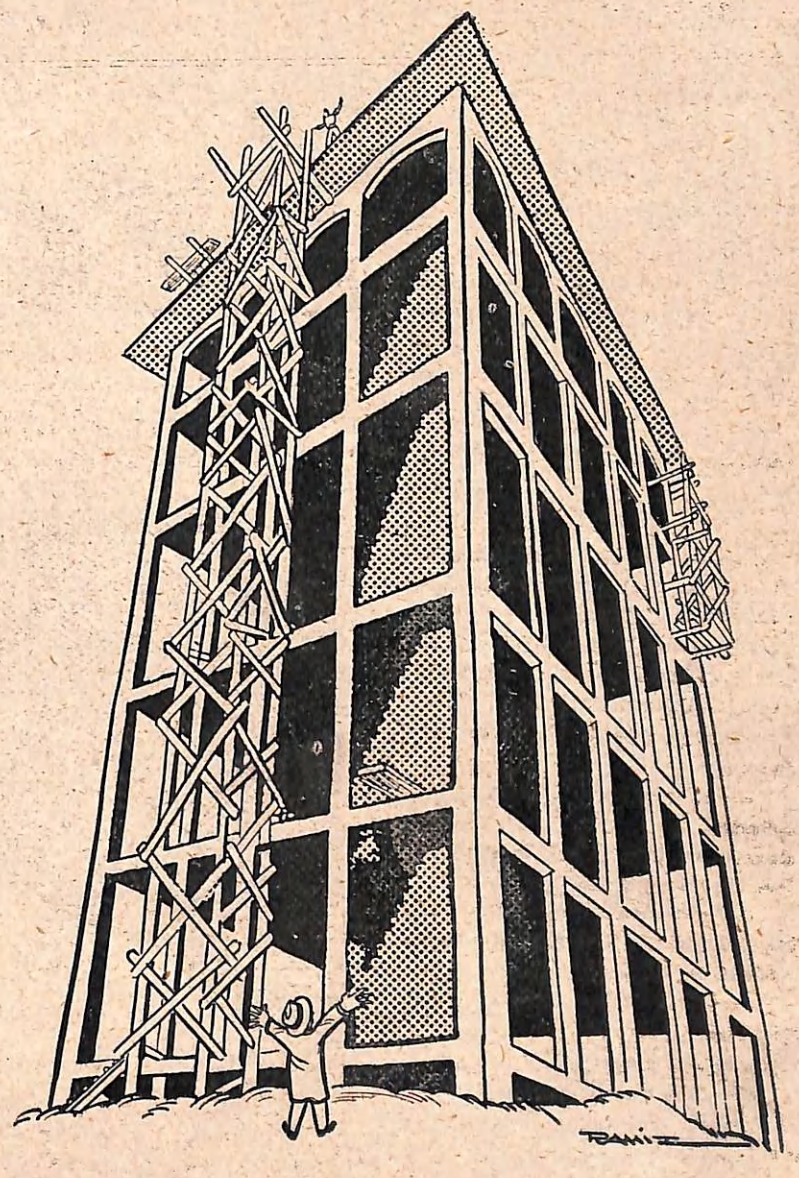

Aşağıdaki — Hey, ne duruyorsun orada, nöbetçi misin? Yukarıdaki — Nöbetçi değilim, Üniversite inşaatını tamamlıyorum!

İlk mektep muallimliğinden mütekait, üç ayda bir aldığı üç buçuk kuruşu dayak yiye yiye oğluna kaptıran zavallı komşum.. Bak oğlun, buralarda, aşağılık kaldırım kadınlarına nasıl palavra sıkıyor.

Arka cebimdeki tabanca pirelenmeğe başladı. Sanki bana hal diliyle:

— Hadi, diyordu, durma, çek beni. Beni çek ki; şu babası aç yatarken, onun tekaüt maaşiyle buralarda avuç dolusu para sarfeden, nâbekârı haklıyayım!

Pat, çat, küt! Allah, Allah, muharebe meydanında mıyız? Bakıyorum: gayet iyi tanıdığım bir karaborsacı etrafındakilere caka yapmak için durmadan şampanya patlatıyor.

Arka cebimdeki tabanca, hop oturup, hop kalkıyor, Ha ortaya çıktı, ha çıkacak. Medet Allah!

Gözlerim görmesin diye, kafamı sola çeviriyorum: Eyvah! Galiba bu sefer kantarın topuzu kaçacak?! Devlet hazinesini yüz binlerce lira zarara sokan, yani milletin parasını çalan biri, burada hovardalık yapıyor.. Elim tabancaya gitmek üzereyken ayağa fırladım. Eski mektep arkadaşım mirasyediye: «Bana müsaade» bile demeden dışarı fırladım.. Bir taksiyle eve döndüm. Şoför, yüz yirmi kuruşluk yer için beş yüz kuruş istemez mi? Tabanca arka cebimdę kımıldanmağa başladı. Kendimi zor tuttum. Parayı verdim. Eve girdim, karıma tabancayı uzattım:

— Aman! diye bağırdım. şunu, benim bulamıyacağım, göremiyeceğim, elime geçemiyecek bir yere sakla! Yoksa..

Meğer, yirminci asrın bu senelerinde ve şehir içinde tabanca taşımak ne zor şeymiş!

Sözden işe

Bir gün belediyede bir başka hâl olursa,
— Bilirim, olmaz; fakat, farz-ı muhâl, olursa!-

Görünürden ziyâde görünmiyen işlere
Lûtfen emek vermesi bir ihtimâl olursa;

Bir aralık Şişliden, Beyoğlundan kurtulup
Topkapıya, Eyübe doğru meyyâl olursa:

Ziyâfetler çekecek yerde bir çok zevâta
Fakîrin ekmeğine biraz yağ, bâl olursa; ,

Resmî otomobilden taksiye rağbet kılıp
Şoförle pazarlıkta ceng ü cidâl olursa;

Bir gün Eminönünden geçerken birbirini
Tutmıyan etiketler önünde lâl olursa;

O zaman anlar neler çektiğini bu halkın,
Hemen işe koyulur tende mecâl olursa!

Üstüne tente gerip halkı iskâna başlar
Dolmabahçe Stadı bir gün ikmâl olursa!!

Her işin ıslahına bir çare var muhakkak,
Lâkırdıyı dinliyen üç beş ricâl olursa.

«Sakalım yok ki, derler, sözümü dinleteyim!»
Sakal mı cevap verir müşkil suâl olursa?

Değişmem tüysüz ilmi sakallı cihâlete
Dinlerim sakalsızı, Köse Mihâl olursa!

Bir lâfından bir kitap çıkarır dinliyenler,
Konuşan, Silivrili Ahmet Kemâl olursa!

Hele sesi yıllarca akseder gök kubbeden
Sâdık Aldoğan gibi bir general olursa!

İşleri alt üst edip akıl danışmak olmaz;
Yakışır Belediye; buna misâl olursa!

Evvelâ söz dinleyip sonra işe koyulmak...
Ben üstüme alırım bunda vebâl olursa!

Ancak memur aylığı düşünen Belediye,
Hanlar, oteller kurar; ancak hayâl olursa!

Deli Ozan! Küçüğün büyültülür kusuru ;
Ustünden sünger geçer fakat ricâl olursa!

DELI OZAN

Okul-Aile birliklerinin çalışmalarının ikinci senei devriyesi:

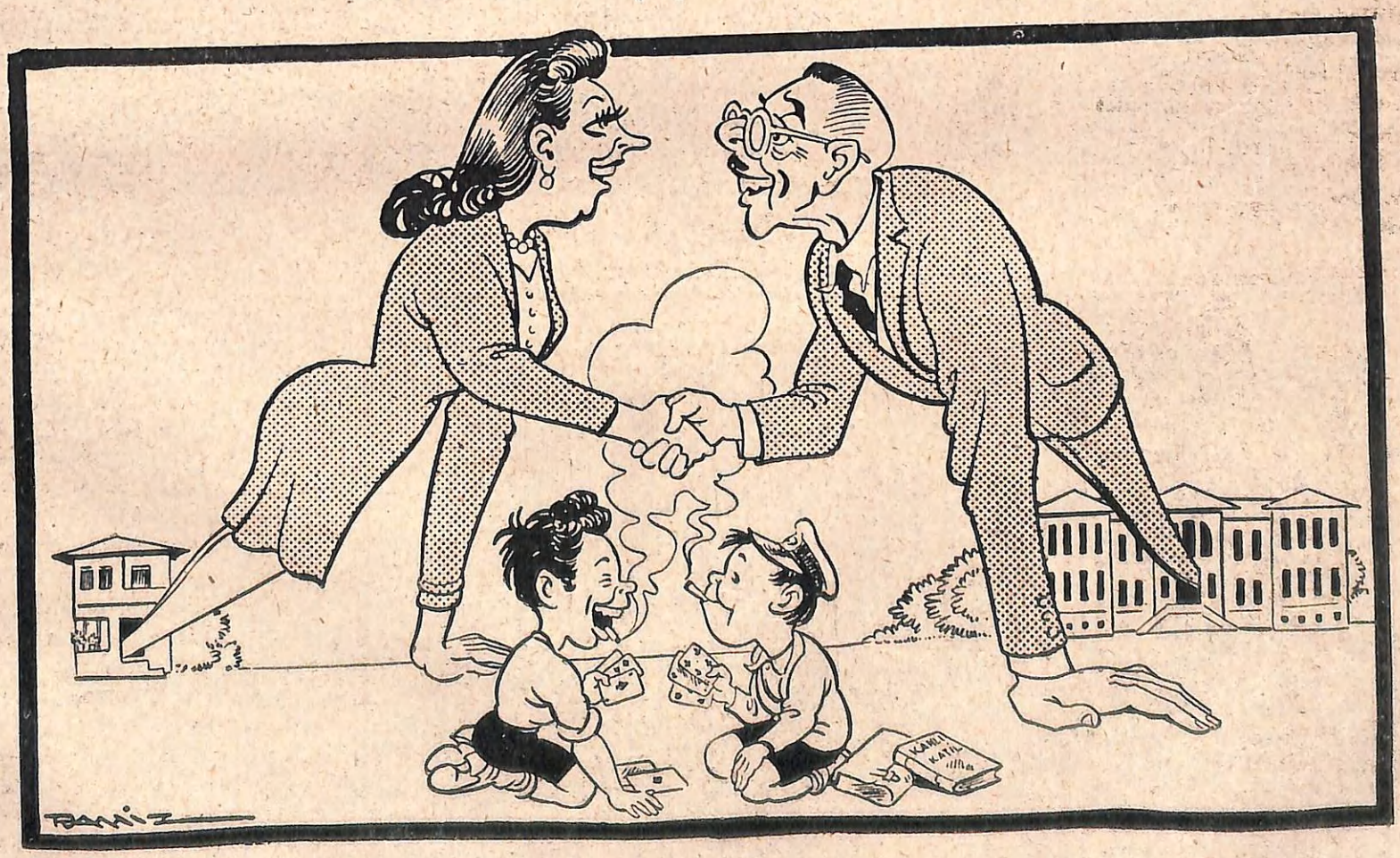

Okul — Birleşmemiz çok iyi oldu, çok iyi neticeler verdi..
Aile — Terbiye ve ahlâk bakımından mı?
Okul — Hayır, konserler, çay ziyafetleri vermek bakımından!

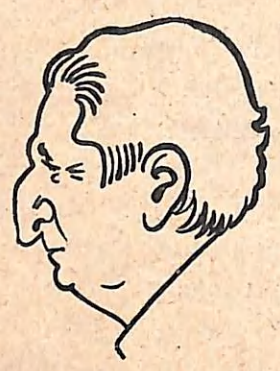

Tecrübe

Bir kaza olmuş, Irfan Emin, yaralananın avukatlığını almıştı.

Mahkemede şoförün avukatı, müekkilini müdafaa ederken:

— Bu kazada, yaralananın hatası olsa gerek, diyordu. Zira müekkilim, tam yirmi beş senelik şofördür, kalabalık caddelerde otomobil kullanmakta ustadır.

Yaralananın avukatı olan Irfan Emin söz aldı:

— Kazada müekkilimin hatası olmadığı gün gibi âşikârdır, dedi. Zira şoförün otomobil kullanmakta yirmi beş senelik tecrübesi varsa, müekkilimin de ustalıklı yürümekte kırk senelik tecrübesi vardır. Doğma büyüme Istanbulludur.

— Köylü dayı, şikâyetin neden?
— Yolsuzluktan bayım, yolsuzluktan!

— Gız Fadime, şeher gızları gibi sen de kücümencikten mi silip süpürmeğe başladın?
— Gardeş, onlar erkek ceplerini silip süpürüyorlarmış, ben odacığımızı süpürüyorum!

Kârın yolu

Avni Meserretçioğlu, bir arkadaşile beraber, yeni bir zengine takdim edilmişti. Söz arasında adam Nişantaşında beş, Maçkada altı, Şişlide sekiz, Taksimde üç apartmanı olduğunu söylüyordu.

Avni Meserretçioğlunun arkadaşı:

— Maşallah! dedi. Bütün bu serveti nasıl elde ettiniz, sorabilir miyim?

Milyoner, mütevazı bir tavırla cevap verdi:

— Karımın sesi sayesinde.

— Ya? Demek sesi o kadar güzel?

Avni Meserretçioğlu söze karıştı:

— Hayır, dedi. Bilâkis! Komşular yedi mahalle öteye kaçıyorlar, o da kiracısız kalıp satılan evleri ucuz ucuz alıyor!.

Bulunmaz

Betarz-ı kudemâ

Billâh, bu yurdun eşi dünyâda bulunmaz
Dünyâyı bırak, âlemi bâlâda bulunmaz

Bir öyle güzel çehreye malik ki, emin ol
Parlaklığı mirât-i mücellâda bulunmaz.

Mest etmeğe kâfi gelir insanı nigâhı
Şirin lebinin lezzeti sehbâda bulunmaz

Ruhsârını teşbih edemem ben güle aslâ
Zira o taravet gül-ü rânâda bulunmaz

Her lâhza bakıp durmadayım çeşmine ammâ
Hâlâ ne yazık bir küçük îmada bulunmaz

Ey sevgili! gülmezse o gül yüzlerin artık
Üftâdelerin sanma ki şekvâda bulunmaz

Herkes, bu günün zevkına dalmış, ne yazık ki
Bir parçacık endîşe-i ferdâda bulunmaz

Ancak bulunur başta, kuzum, akl ile idrâk
Aldanma ki işkembe-i kübrâda bulunmaz

Bilsin şunu kim (Atıf Inan), ehl-i fazîlet
Açlıktan ölür sofra-i yağmâda bulunmaz

Hep (bin liralık) lar gezer alçaklar elinde
Bir tanesi olsun yed-i (Vâlâ) da bulunmaz

Bak, rahmet-i rahmâna kavuşmuş da (Tanîn)i
Bay (Cahid) i hiç kimse tesellâda bulunmaz.

Ettikçe tesadüf neye bilmem (Tiridoğlu)
Artık bana kandilli temennâda bulunmaz

Sôfî, «şu bizim meclise gel» der bana, heyhât
Peymâne çeken sohbet-i helvâda bulunmaz

Göl haline gelmiş şu sokaklar neye (Kırdâr)
Bir kerre gelip seyr-ü temâşâda bulunmaz

(Râsıd), yeridir, gel, yine fahreyle ki, böyle
Bir turfa gazel defter-i (Yahyâ)da bulunmaz.

Râsıd

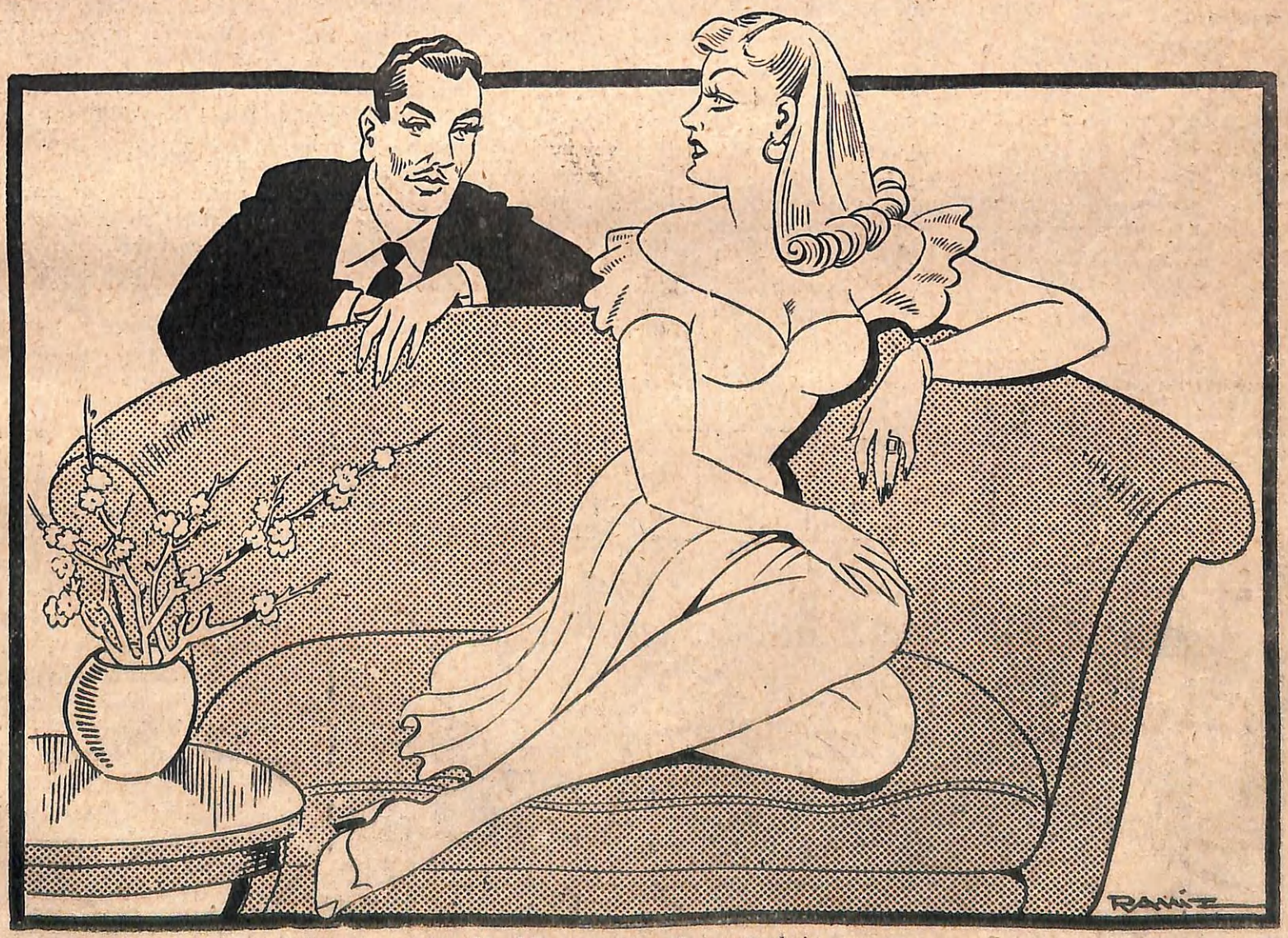

— Çalışan kadınlardan da yol vergisi alacaklarmış.. Sen de vereceksin..
— Ben çalışmıyorum ki.. .
— Nasıl çalışmıyorsun, berberden terziye, sinemadan mağaza vitrinlerine mekik dokuyorsun ya!

KISMETİNDE OLANIN

Yazan: Hamdi Varoğlu

Kara Dair

Bu seneyi karsız geçiriyoruz. Ben bu satırları yazmağa başladığım sırada, bir iki gündür zerre halinde uçuşan kararsız, mecalsiz, tüy kadar hafif taneler sahileşir gibi oldu. Etrafta münakaşa başladı.

— Nafile, bu kar tutmaz. Zaten mevsimi geçti..

Ya tutarsa!

Tutarsa Istanbulumuz bu yıl hasretini çektiği bir geleneğe kavuşmuş olacak.

Karlı kışlarında, ne hususiyetleri vardır şu cânım Istanbulun! Kar yağmağa başladığı gün, bütün gazeteler, büyük başlıklarla «ilk kar» haberini verirler, bazıları «gözlü var, gözsüz var» düşüncesiyle bu haberin altına, bol karlı kışlardan birinin, meselâ 1929 kışının resmini koyarlar. Bazan, hemen o gün güneş açar, ilk kar bir çırpıda yerden kalkıp son kar olur, ama bazan da gazetedeki resim sahileşiverir, kuş başı, lâpa lâpa, tipi, derken günlerce süren kara kış gelip çatar. Başı boş sokaklarımızda, başı boş çocuklarımız, kar topu oynar, gelip geçenlerin gözlerini sakatlar. Tramvay yolları tıkanır, Belediye kış uykusuna yatar, top atsanız duymaz. Şehre un gelmemesi ihtimali belirir, fırınlara hücum başlar. Dışarıda soğuk sıfırın altına doğru indikçe kaloriferli apartımanlar frijiderleştikçe frijiderleşir. Şoförler, tekerlek zincirlerini bahane edip müşteri almaz, adamı zincire vurulacak deliye döndürür. Kömür ateş pahasına çıkar, et cevahirleşir.

Bu işler olup dururken, sokak süpürücüler, ellerinde uzun saplı jilet bıçağı azmanlariyle, yerin kalbini tıktıklayan bir nevi mütehassıs gibi kaldırımları gagalıya gagalıya dolaşırlar, yoldan gelip geçenlere bedava bir kayma pisti hazırlarlar.

Ya, işte bütün bu kar zevklerinden bu yıl mahrumuz.

Lâkin, başladı mübarek. Şimdi bulgur bulgur dökülüyor.

Tutmaz diyorlar ama, ya tutarsa! Yaşadık!

Yol vergisi:

Şimdi de bir yol vergisi lâfı çıktı. Çalışan kadınlardan da alınacakmış. Hem verginin miktarı arttırılacakmış. Mükellefler birinci, ikinci filan diye sınıflara ayrılıp ona göre yol vergisi vereceklermiş. Vergi nisbeti yüz liraya kadar yükselebilecekmiş.

Bazı kelimeler vardır ki, yapılariyle mânâları birbirine taban tabana zıttır. Vergi kelimesi onlardan biri; hem de en başta gelen kodamanı.

Vergili adam, Allah vergisi filân deriz. Cömertçe, istekle verilen şeye vergi denir. Ben evceğizimde oturup dururken, kapımı çalıp benden yüz lira istiyen vergi memuruna, ancak gülerim!

Yüz lira yol vergisi! Medet ya Resulallah!

Ahalisinin yüzde doksanı yarım pabuçla gezen yarı aç yarı tok bir diyarda, yüz lira yol vergisi!

Acaba hangi yolun vergisi ola ki?

Ahret yolununkine pek benziyor!

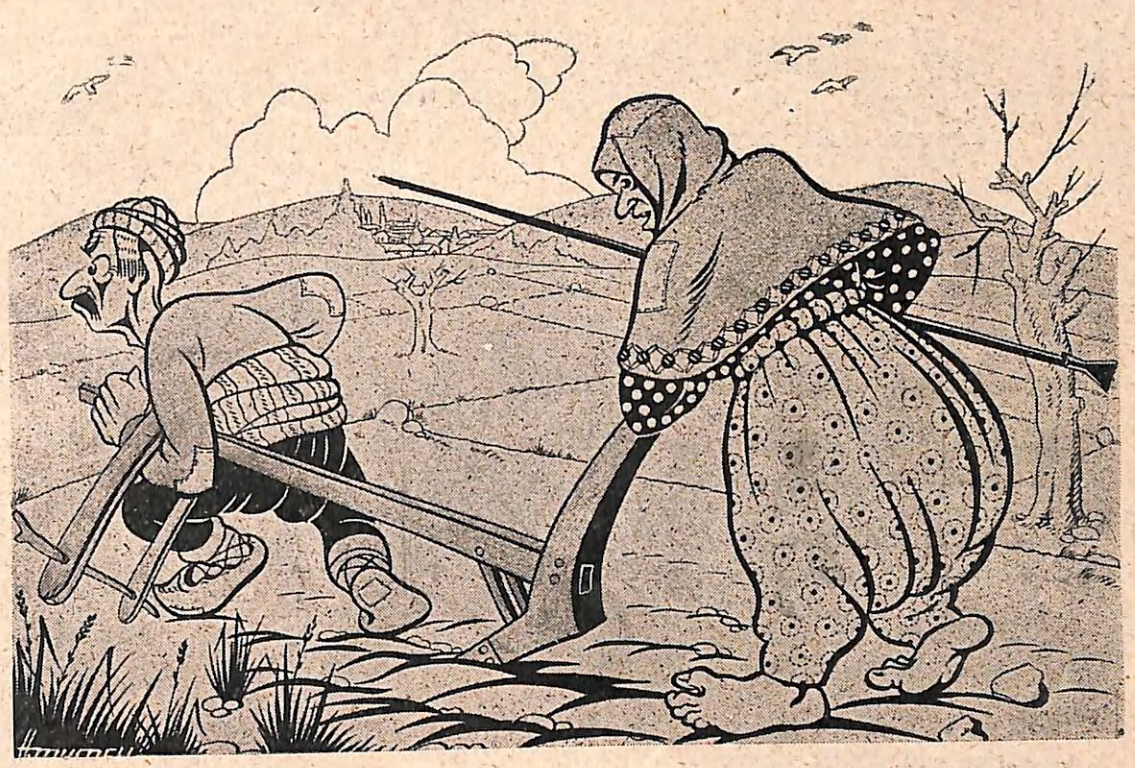

Köylü ve ziraî donatım!

— *Eferüm goca... Şu gayretine bahup öküzler ibret alsınlar!*

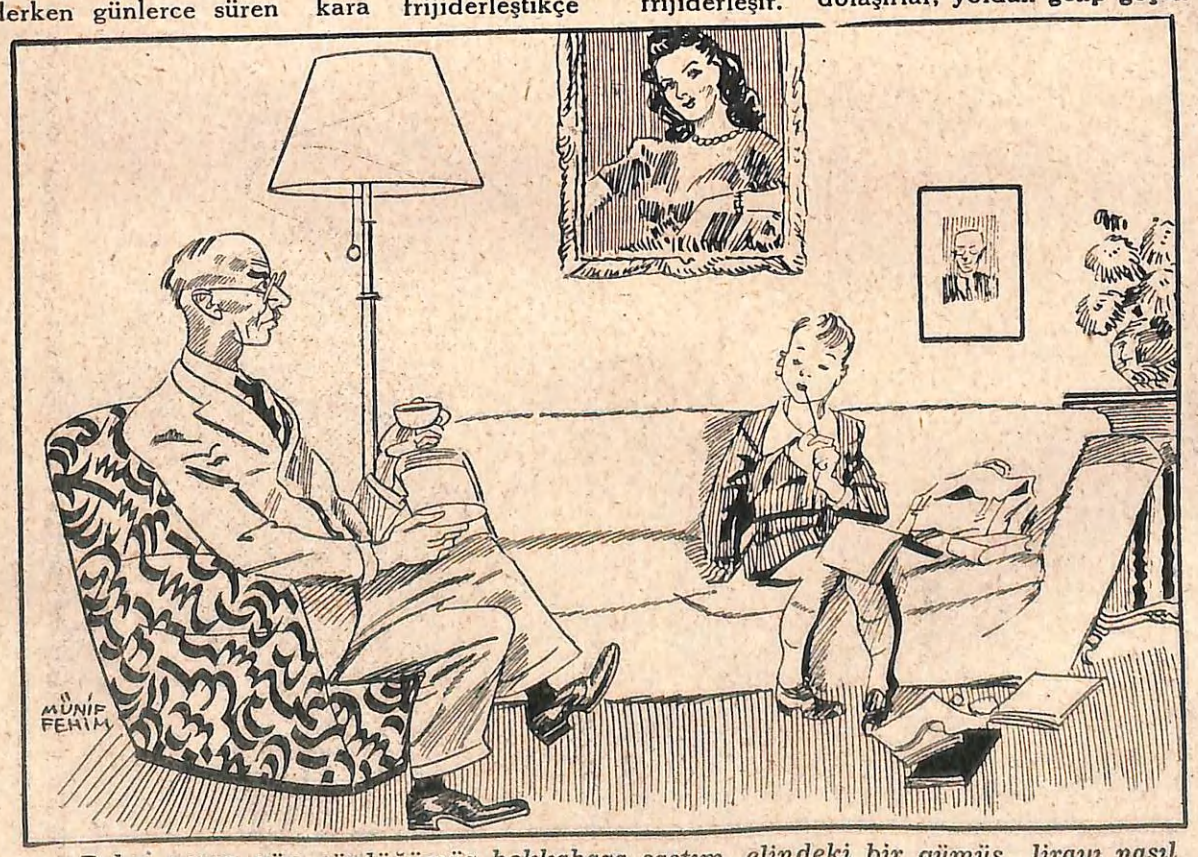

— *Baba, geçen gün gördüğümüz hokkabaza şaştım, elindeki bir gümüş lirayı nasıl bir mendile tebdil etti?*

— *Asıl hokkabaz senin annendir yavrum, o bazan yüz lirayı bir ipek mendile tebdil eder!.*

FIKRALAR

Parlak netice

Neclâ ile Leylâ kocalarından bahsediyorlardı.

Neclâ:

— Sağ olsun, benimki biraz fazla sinirli, dedi. Ikide bir münakaşa ediyoruz. Sonunda da hiç bir neticeye varamıyoruz.

Leylâ:

— Yazık! diye cevap verdi. Biz de münakaşa, hattâ kavga ediyoruz ama, sonunda gayet parlak neticeye varıyoruz.

Neclâ hayret içinde:

— Ya? dedi. Bu nasıl oluyor böyle?

Leylâ, sakin sakin cevap verdi:

— Evet. Ne zaman münakaşa etsem, kocam benim önüme parıl parıl gümüş liraları serip gidiyor.

Devletlû züğürt hazretleri

Arkadaşının, iki yüz elli lira (senelik değil, aylık) ile bir apartman dairesini tuttuğunu duyunca hayret etmişti.

— Eh, artık sizin eve tam mânasile devlethane denebilir dostum! diyordu.

Iki yüz elli liralık kiracı, mahzun mahzun başını salladı:

— Bilâkis, azizim. Asıl şimdi bizim ev tam manasile fakirhane: Ayda iki yüz elli lirayı kiraya bayılınca öyle fakir düşüyorum ki!

Sabır işi

Burhan Belge, Izmirin mükellef bir evinin salonundaki toplantıda, altınlar, pırlantalar içinde genç ve güzel bir kadını gösterdi ve:

— Bir milyonerin kızı, dedi. Babası geçenlerde öldü. Fakat bıraktığı vasiyetnameye göre, kız ancak yirmi beş yaşına bastıktan sonra evlenebilecek.

Dinliyenlerden bir delikanlı derhal atıldı:

— Aman, deme üstadım! Şu kıza ben talip olayım bari..

Burhan Belge hayret etmiş gibi dudak büktü:

— Demek, dedi, on, onbeş sene beklemeye razısın ha?

Fidyei necat

Ayıldığı zaman saatine baktı: Sabahın altısı olmuştu. Şimdi, eve gittiği zaman karısının: «Nerede kaldın?» diyeceğini düşünecek kadar kendine gelmiş bulunuyordu. Hemen kalkıp koştu, eve telefon etti:

— Haydutlar geldiler mi?

Karısı uyku sersemliğile ve heyecanla sordu:

— Hangi haydutlar!

Adam, sözlerine devam etti:

— Aman dikkat et! Gelirlerse sakın para verme. Ben ellerinden kurtuldum, şimdi geliyorum...

Baht işi

Ahmetle Mehmet karılarından şikâyet ediyorlardı.

Ahmet:

— Bizimki çok müsrif, birader, dedi. Bir giydiğini bir daha giymiyor, her gün yeni bir elbise istiyor.

Mehmet, koltuklarını kabarttı:

— O cihetten yana ben çok talihliyim doğrusu.

Arkadaşı gıpta içinde bir hayret nidası çıkardı:

— Ya?

Mehmet, sözüne devam etti:

— Evet, bizimki bir giydiğini bir daha giyer... Eğer arkasından çıkardıktan sonra koyduğu yeri hatırlayabilirse.

Anlamak gerek

Eski günlerden birinde aktör Muammer Karaca, karısının ısrarı üzerine, oturdukları apartmanın başka bir dairesini işgal eden, fakat hiç haz etmediği bir aileyi ziyarete gitmişti.

Ev sahibi, onları teklilfsiz bulmuş, karısile aralarında olan gizli bir anlaşmayı anlatmakta mahzur görmemişti:

— Ne yapıyoruz, biliyor musunuz? diyordu. Baktık ki, canımızı sıkan bir misafir, uzun uzun oturuyor, bir türlü kalkıp gitmek bilmiyor. O zaman karım içeri giriyor: «Bilmem kimler haber göndermişler, gelmiyecek misiniz? diye soruyorlar» diye. Bu suretle...

Aktör Muammer Karaca ev sahibinin sözünü kesti, karısına döndü:

— Aman! dedi, iyi ki aklıma geldi: Biz bu akşam üst kattakilere davetli değil miydik! Kalk çabuk gidelim!

Aklı evvel

Muallim, Fransızca dersinde, talebeye «Mösyö», «Madam» ve «Madmazel» kelimelerinin nerede kullanılacağını anlatıyordu:

— «Mösyö» erkeklere verilen unvandır, dedi. Kadınlara da evli değillerse «madmazel», evli iseler «madam» denir.

Dersin sonunda, talebenin iyi anlayıp anlamadığını öğrenmek için çocuklardan birini kaldırıp sordu:

— Söyle bakayım, oğlum. ««madmazel» le «madam» arasında ne vardır?

Çocuk safiyetle cevap verdi:

— «Mösyö» vardır efendim.

Yahudi züğürtleyince...

Mişon, oğlu Abrahamı elinden tuttu, doktora götürdü:

— Doktor bey, dedi. Bizim oğlusu bir yumuş yirmi beşlik yutmuştur.

Doktor telâşla:

— Ne zaman? diye sordu..

Mişon elini alnına koyup düşündü:

— Var şöyle boyle on beş senem, dedi.

Doktor hayretle:

— Onbeş sene mi! diye haykırdı. Peki, bu zamana kadar hiç doktora müracaat etmediniz mi?

Mişon güldü:

— Etmedim, doktor bey. Ziram o zaman paraya ihtiyacım yoktu.

Teşbihte hata olmaz

Ustad Hüseyin Cahit Yalçın, hele «Tanin»i kapadıktan sonra, kendini büsbütün dedikoduya verdi. Her salonda bulunuyor, şunu bunu çekiştirmekten oldukça da zevk duyuyor.

Geçenlerde, çok çirkin ve hiç de sevmediği bir adamdan bahsediliyordu. Ustad, birden nefret içerisinde kalmış gibi yüzünü buruşturdu:

— Bırakın şu mendeburu! dedi. Köpeğine yapmadığı muameleyi karısına yapıyormuş..

Dinliyenler şaşırdılar :

— Yok canım, dediler. Meselâ ne yapıyormuş?

Ustad, gözlerini açarak suali soranların yüzüne baktı:

— Daha ne yapacak? dedi. Onunla bir yatakta yatıyormuş!

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden:
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer:
Cumhuriyet Matbaası - İstanbul

TOMBUL TEYZE

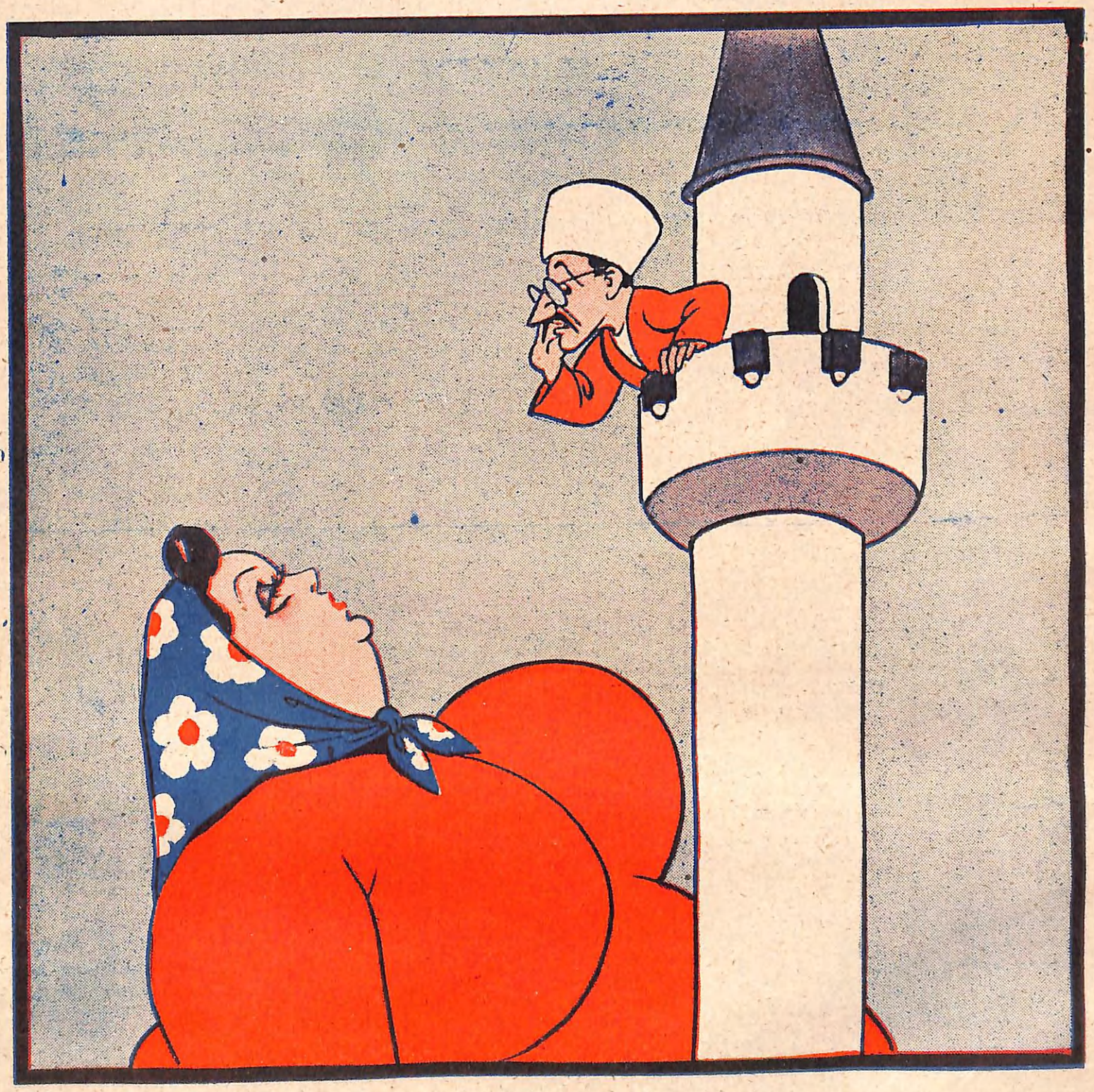

Tombul Teyze — Din cereyanlarına uymak için mi müezzin olup minareye çıktın?
Sıska Dayı — Hayır karıcığım, aşağıdan göremiyorum, hiç olmazsa minareden doya doya yüzünü göreyim diye!

T.T POSTASI

Samsun: A. Z.

S — Öyle mi derler Tombul Teyze
Böyle mi derler Tombul Teyze
O güzel gerdana
Yaylâ mı derler Tombul Tezey?

C — Uludağda yaylâ olmaz
Muhabbet her bayla olmaz
Bu el bağından otlamak
Ne çare hay hayla olmaz!